

Poselství k neděli Cantate

ZPÍVEJTE HOSPODINU PÍSEŇ NOVOU, NEBOŽT UČINIL PODIVUHODNÉ VĚCI

Ž 98,1

Jistě jsou už napsány celé knihovny o tom, proč lidé milují hudbu. Proč

umění působí na naši mysl tak mocným a nenapodobitelným dojmem. Proto lidé odjakživa zpívali Bohu – aby jejich chvála pů-sobila větší radost jim i Hospodinu.

Vytvořit novou píseň, to je ještě něco mnohem většího. V takové chvíli člověk napodobuje samotného Stvořitele – v dobrém slova smyslu. Z ně-čeho vzniká něco. Ale krom inspirace je k tomu potřeba i mnoho dalších věcí – znalosti, čas, námaha. Musí se něco obětovat. Člověka k tomu mo-tivuje láska, peníze, sláva.... snad někdy i vroucí láska k Bohu?

My, obyčejní lidé, nové písně ne-skládáme, jen se je učíme zpívat. Ouvej, kdyby to tak byla pravda! Věk techniky nás zoufale rozmazlil – raději zmáčkneme tlačítko na pří-

stroji. Vynaložit na takové věci svůj čas, tomu jsme už odvykli.

Toto není komentář na hudbu při bohoslužbě. V první řadě nejde o samotný zpěv, ale o srdce. Jaký po-stoj máme k Bohu? Cítíme se být jeho dětmi, poddanými... Milující dítě vyrobí rodičům dárek. Vděčný poddaný nacvičí ódu na přivítanou, jako učitel v Dvořákově opeře „Ja-kobín“. Rozmazlené dítě jen vyža-duje dárky pro sebe a nevděčný poddaný jen reptá, i na to, co by měl chválit. Máme tisíc dobrých důvodů Boha chválit, tak nechme radost, ať naplní naše srdce. A nelitujme ná-mahy pro vytvoření hezkého hávu pro naši chválu, ať už hudbou, mal-bou, vařením, hrou – čímkoli.

Jana Daněčková, ECM Slaný

NAD BIBLÍ

0 správné bázně před Bohem

„Protože známe tuto bázeň před Pánem, přesvědčujeme lidi.“

2K 5,11a

Při prvním slyšení těchto slov se nám může zdát, že pro apoštola Pavla je bázeň před Bohem základem jeho životního postoje i motivací jeho zvě-stovatelské služby. V předchozí části svého výkladu, který zaměřil na po-slední věci života a poslední soud, připomněl, jak velmi záleží na tom, „abychom se Pánu líbili.“ A zdůvodňuje to slovy: „Vždyť se všichni musíme ukázat před soudným stolicem Kristo-vým, aby každý dostal odplatu za to, co činil ve svém životě, ať dobré či zlé.“ (v.10) Ale že by snad měla být „bá-zeň Boží“ založena pouze na strachu před trestem při „posledním sou-du“? Zde stojíme před otázkou správného křesťanského pojetí „Boží bázně“ či bohabojnosti.

Pocit bázně ovšem náleží k základ-ním složkám lidské psychy. Podle etymologického slovníku mělo slo-veso „bát se“ (bahat) původně také význam „běhat, utíkat“. Ano, bázeň byla od pradávna často spojena i s utíkáním: před vším, z čeho měl člověk strach, až posvátnou hrůzu. (Zde si připomeňme náš kralický překlad: „Protož znáje tu hrůzu Pá-ně...“ - Podobně i ve staré řečtině zna-menalo slovo FOBOS-strach také „útěk-úprk“.) Má však být právě bázeň – byť jako „bázeň Boží“ - ur-čující podmínkou našeho křesťanského života z víry? - Když zařadíme tato Pavlova slova o „bázni Páně“ do základního určení a souvislosti jeho dopisu, zjišťujeme, že zde nepředklá-dá Korintánům nějaké věroučné sta-novisko, ale vlastně jen pokračuje v bližším vysvětlování svého vztahu k neblahému dění ve sboru. Bázeň při-pomíná jen účelově. Reaguje vlastně znovu na výtky některých oponentů,

že se snaží lidi přesvědčovat a získá-vat pro svou vlastní osobu - jako by si chtěl ve sboru vyčlenit vlastní „stranu“. (Zde si připomeňme Pavlo-vu kritiku stranických sporů v 1K 1,10-17, na kterou ještě navazuje svým novým vysvětlováním na za-čátku 2.listu – 2K1,12-24). A tak tedy i nyní znovu připomíná, že jediným důvodem jeho kázání a přesvědčo-vání lidí je to, že jim chce sloužit k víře; a že tak činí s čistým svědomím, protože z n á onu potřebnou bázeň před Pánem! Odkaz na „bázeň Páně“ mu nyní slouží jako přesvědčivé zdůvodnění dobrého svědomí před Bohem i lidmi. V tomto smyslu tedy úzce navazuje na svou vysvětlující větu v samém úvodu 2. listu: „Naše svědomí nám dosvědčuje, že jsme v to-mto světě a zoláště vůči vám žili ve svatos-ti a ryzosti před Bohem a nespolehali na tělesnou moudrost, nýbrž na milost Boží.“ (2K 1,12)

Onen odkaz na Boží milost tedy předchází Pavlovi i zde onomu zmíněnému úsilí „líbit se Pánu“ - jakoby v celoživotní přípravě na poslední soud. A proto ani jeho odkaz na „bá-zeň před Pánem“ nemůže být spojo-

ván s bázni před soudem a trestem. Pavlovo pojetí bázně zde není nega-tivní, nýbrž pozitivní! Proti bázni pod tlakem z vnějšku zde staví Pa-vel „bázeň před Pánem“, jako bázeň zevnitř: z poznání víry v Boží milost a odpouštějící lásku. A odtud i vědo-mí odpovědnosti za veškerý život před Boží tváří. V tom navazuje na starozákonního žalmistu: „Ale u tebe je odpuštění, Panovníku, tak vzbuzuješ bázeň.“ (Ž 130,4) Nejde o bázeň vy-nucenou strachem, ale bázeň dobro-volnou, která je spojena s oddanou vírou. Pavel to vzápětí ještě dotvrzu-je slovy: „Vždyť nás má ve své moci láska Kristova – nás, kteří jsme pochopi-li, že jeden zemřel za všechny...- proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal.“ (v.14-15.) „Bázeň Páně“ je zde jakoby logem odpovědného života z víry směrem k jeho radostnému naplně-ní. K tomu se Pavel znovu vrací na začátku sedmé kapitoly: „Když máme takové zaslíbení, očistíme se od každé poskvrny těla i ducha a přivedeme k cíli své posvěcení v bázni Boží.“ (2K 7,1)

Jiří Otter

Všichni jsme lidi

V neděli 15. dubna - za krásného slunečného odpoledne – proběhlo v zapl-něné Valdštejnské zahradě veřejné shromáždění s názvem „Všichni jsme lidi – staronová šance“. Stalo se tak v den, kdy si židé na celém světě připomí-nají památku 6 miliónů židovských obětí holocaustu.

Tento již 4. ročník veřejné vzpomínky na oběti ŠOA uspořádala česká poboč-ka ICEJ (Mezinárodního křesťanského velvyslanectví Jeruzalém).

Záštitu nad celou akcí převzal předseda Senátu Přemysl Sobotka, který shromážděné v prostorách českého Senátu také krátce oslovil. Připomněl výzvu z letáku, který všichni přítomní obdrželi: "Jestliže si také myslíte, že antisemitismus je nákaza, která znovu ohrožuje civilizaci, přijďte a připojte se tak k těm, jimž to není jedno." Ve svých slovech zdůraznil, že jde o výzvu naléhavou ve své pravdivosti a že politika pasivity vůči projevům antise-mitismu se nevyplácí.

Dokončení na str. 2

Veřejné vzpomínky na oběti holocaustu se zúčastnil i předseda senátu P. Sobotka

ZAOSTŘENO NA BLÍZKO

Chodit k volbám má smysl

Nedávno se konalo první kolo francouzských prezidentských voleb. Účast byla nebývale vysoká – skoro 85 procent. Nedávno se rovněž konalo druhé kolo senátních voleb na Chomutovsku. Účast byla nebývale nízká – pod deset procent. To umožnilo, aby disciplinovaní voliči komunistické strany prosadili do Senátu svého člověka. Kdyby přišlo k volbám o tři tisíce lidí více, všechno by bylo patrně jinak.

Mnoho lidí se spokojí s nadáváním na politiku v hospodě u piva nebo jen tak v kroužku přátel. Nechuť k volbám může být zapříčiněna (mimo jiné) pocitem, že skutečná rozhodnutí pada-jí někde jinde než v senátu či parlamentu. Bohužel, tzv. Kubiceho zpráva přinesla mnoho dokladů pro oprávněnost tohoto názoru. Jak už ale bývá v kraji zvykem, politici se zabý-vali spíše faktem zprávy samotné než jejím obsahem.

Nízká volební účast na jednu stranu nevěstí nic dobrého pro budoucnost demokracie v této zemi. Na druhou stranu bychom se jako křesťané mohli pokusit obrátit v dobré to, co v dobré obrátit jde.

Jako křesťané na tom nejsme lépe než jiní v tom, že těžko chá-peme složitý mechanismus moderního státu. Mnohdy ho totiž nechápou ani sami poslanci. Ti mají ovšem mnohem větší mož-nosti věci veřejné přinejmenším ovlivnit.

Možná je ale snazší snažit se porozumět kandidátům jako li-dem, než zjevným či skrytým záměrům politických stran. Ví-m-li, že někdo prosadil do úřadu zabývajícího se kontrolou společ-ností provozujících loterie a hazardní hry příbuzného člověka, jenž se touto činností zabývá, je to pro mne dostatečný důvod takového poslance či senátora nikdy nevolit – přestože je ze stra-ny, jejíž program je mi nejsympatičtější. Takových příkladů se najde mnoho – stačí jen trochu sledovat dění kolem sebe. Chce to od nás jen trochu zájmu (třeba zajít na veřejnou debatu s kandi-dáty před volbami nebo se „svým“ poslancem po volbách).

Jako křesťané víme, že toto vládnutí je pouze předběžné – jed-nou se ujme vlády Ježíš Kristus. To je však větší, nikoli menší důvod jednat odpovědně teď. Když nechodí k volbám ostatní, chodíme k nim my!

Dan Drápal

Milí čtenáři, kalendář nebo diář nás provází každý den. Jsme na něm závislí a mnohdy jen díky záznamům v něm víme, co máme vlastně v danou chvíli dělat. Liturgický rok je pro nás takovým diářem církve. Na cestě mezi Velikonocemi a Božím hodem svatodušním jsme se s ním přiblížili k neděli, jejíž introit začíná slovy „Cantate Domino canticum novum” (Pějte Hospodinu píseň novou). Hned několik rozmanitých příspěvků včetně biblického úvodníku jsme proto věnovali tomuto tématu. Věřím, že se s chutí začtete do vzpomínky na význačného skladatele duchovních skladeb, dozvíte se o novém vydání Křesťanského kancionálu či se nad letitým článkem z rubriky Kostnické jiskry tiskly znovu zamyslíte nad tím, k čemu má sloužit společný zpěv při bohoslužbách. Přinášíme vám však i celou řadu dalších témat. Doufám, že si budete mít při svém čtení z čeho vybírat. Mnohé, tak jako nás v redakci, jistě potěší rozhovor s bratrem profesorem Josefem Smolíkem. Inspirativní čtení jménem redakce přeje

Ladislav Mečkovský

Z církví u nás i ve světě

ZASEDNE NEJVYŠŠÍ ORGÁN ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ Hlavním tématem letošního 1. zasedání 32. synodu ČCE, které proběhne ve dnech 10. – 13. 5. 2007 ve sborovém domě v Praze 2 – Vinohradech, Korunní č. 60, bude manželství, rodina a jejich úskalí. Z ankety, která proběhla v církvi v souvislosti s přípravou tématu, je zřejmé, že lidé v církvi považují za potřebnou nejenom jeho hlubokou reflexi, ale i změny v praktickém přístupu. Synodálové budou debatovat nad obsáhlým materiálem, vypracovaným komisí jmenovanou pro přípravu tématu synodu. I letos se bude nejvyšší orgán církve zabývat také obligatorními úkoly, účetní závěrkou za loňský rok, schválením rozpočtu, rozpisem celocírkevních repartic, odvody do personálního fondu, celocírkevními sbírkami atd. Jednotlivé návrhy vzešlé z konventů, synodní rady a z rozprav pak budou posuzovat synodálové rozdělení do čtyř komisí – teologické, výchovné, právní a hospodářské. Chybět nebude radostný a povzbudivý zážitek - tradiční představení nově ordinovaných kazatelů, kazatelek a presbyterů. Květnového zasedání synodu Českobratrské církve evangelické se účastní zástupci církví z neněmecky mluvících zemí; budou to: Evangelická církev augsburského vyznání na Slovensku, Reformní církev na Slovensku a v Maďarsku, Luterská církev v Maďarsku, Evangelická reformovaná církev v Polsku, Spojená reformovaná církev ve Velké Británii, Valdenská církev v Itálii, Protestantská církev v Nizozemí, Presbyterní církev v USA, Presbyterní církev v Koreji. Zasedání bude zahájeno ve čtvrtek 10. května v 19.00 h pobožností a ukončeno společnými bohoslužbami s večerí Páně v neděli 13. května od 9.30 h. Jednání nejvyššího orgánu církve je - mimo práce v komisích - veřejnosti přístupné. Srdečně zveme k účasti při synodu i na závěrečných bohoslužbách.

(ib)

ČESKO NAVŠTÍVÍ VÝZNAMNÁ LITURGIČKA IRMGARDA PAHL V Praze bude v květnu přednášet a diskutovat Irmgarda Pahl, emeritní profesorka liturgiky z německé univerzity v Bochumi. Setkání s touto významnou osobností liturgické obnovy pořádá Coena ve spolupráci s Evangelickou teologickou fakultou UK v Praze. Akce začíná v neděli 20. května od 19.30 h bohoslužbou v kostele sv. Martina ve zdi v Praze. Program bude pokračovat v pondělí 21. května od 10 h veřejnou přednáškou na Evangelické teologické fakultě UK s názvem "Liturgie večere Páně v německých evangelických církvích v ekumenické perspektivě - současná praxe a kroky liturgické obnovy". Na ni pak od 11.30 h naváže panelová diskuse zaměřená na otázky slavení večere Páně v Českobratrské církvi evangelické. Té se kromě profesorky Pahlové zúčastní také vedoucí katedry praktické teologie ETF UK v Praze Pavel Filipi, vedoucí poradního odboru liturgického synodní rady ČCE Radmila Včelná a evangelický farář Marek P. Lukášek jako zástupce Coeny. Přednáška i debata budou simultánně tlumočeny.

KŘEŠŤANÉ V EGYPTĚ PŘIPRAVUJÍ FILM O SEBEVRAŽEDNÝCH ATENTÁTNÍCÍCH (*Toronto, 30. 3. 2007 – ENI*) Křesťanská koptská organizace v Egyptě připravuje vydání dokumentárního filmu o sebevražděných atentátnících. Film přináší autentické výpovědi arabských muslimů, kteří reagují na otázku, jestli ti, kteří dobrovolně umírají při bombových atentátech, jsou sebevrazi nebo mučedníci. Dokumentární film připravila Koptská evangelická organizace pro sociální práci spolu s celosvětovou Organizací pro křesťanskou komunikaci. Podle těch, kdo film sestavují, dává dokument příležitost, aby ke světu promluvíli obyčejní lidé, jejichž názory na úlohu násilí v arabském hodnotovém systému nejsou všeobecně známe.

SVĚTOVÁ RADA CÍRKVÍ PŘIPRAVUJE VELKÉ MÍROVÉ SHROMÁŽDĚNÍ (*Ženeva, 28.3. 2007 – ENI*) Světová rada církví oznámila, že v roce 2011 zorganizuje celosvětové mírové shromáždění. Akce se bude konat při příležitosti ukončení dekády na překonávání násilí. Očekává se, že na setkání, které ponese název „Mezinárodní ekumenická mírová konvokace" se sejde asi 2000 účastníků z církví, organizací a sítí, které se do kampaně zapojovaly. Zároveň se očekává i účast představitelů jiných náboženství. Výsledkem shromáždění by mělo být přijetí společné ekumenické deklarace o spravedlivém míru.

Svátek utek – a významný den taky

Senát i sněmovna se plahočí s proměnou státních svátků a významných dnů. Nejprve nešťastně byl Velký pátek navržen na volný den v rámci Velikonoc, když souběžně měl být MDŽ zrušen jako významný den. Nebyl přitom k tomuto spojení žádný důvod a nepochybně právě tímto spojením pohasla naděje na úplnější slavení Velikonoc. Nyní zase senátor Mejstřík, jistě v dobrém úmyslu, ale neméně nešťastně spojil opět dva návrhy: jako významný den měl být zaveden Svátek matek a naopak zrušen MDŽ. Dobrá příležitost bude nejspíše promarněna, když jedno zbytečně podmiňuje druhé. Důraz na mateřství a rodinu určitě stojí za to, aby ti, kterým MDŽ vadí, oželeli, že bude nadále figurovat mezi významnými dny a aby Svátek matek získal naopak větší

prestíž. Je ovšem i věcí církví, aby naň více dbaly a druhá neděle v květnu byla při bohoslužbě vhodným způsobem připomenuta. Ví se o tom, že jej v našich zemích pomohla prosadit dcera prezidenta Masaryka Alice. Prezident sám se vyjádřil, že "Matka na mne měla větší vliv než otec... Matka byla chytřá a moudrá... Matka byla zbožná. Ráda chodila do kostela, ale neměla k tomu kdy, protože musela dřít na rodinu...". Kořeny svátku prý sahají až do 16. století, kdy byla jedna povelikonoční neděle věnována matkám. Rozšíření a uznání se svátek dočkal koncem 19. století. Anna Reeves Jarvisová zahájila kampaň za ustavení Dne matek jako národního svátku v roce 1907, k čemuž došlo v roce 1909. Je pozoruhodné, že ve své době přispěla i úsilím o zrov-

noprávnění opomíjeného postavení, úlohy a práce matek. Sama přitom zemřela v r. 1948 bez prostředků a zcela opuštěná ve starobinci. Stalo se pak obvyčejem, že druhou květnovou nedělí matky nepracovaly, nevařily, neuklízely. Všechno obstarávaly děti, které navíc své maminky ochotně obsluhovaly. Dospělí posílali matkám pozdravy a blahopřání. V naší vlasti se Svátek matek začal slavit počínaje rokem 1924. Záleží nejen na senátorech, zda tento svátek nalezne svůj obsah a rozšíření i v naší současnosti.

Závěrem jednu perličku: Vzhledem k tomu, že Den matek je "posuvný" a může připadnout na různé datum, tak se letos stalo, že připadá na neděli značenou v kalendáři jako "Den válečných veteránů".

Jan Kašper

Činorodost seniorů a stvořitelské řády

(Hold dříve narozeným, zejména pak dvěma filmařům a jednomu redaktorovi)

Začátkem dubna zavítal do České republiky v rámci Evropského roku rovných příležitostí pro všechny na oficiální návštěvu evropský komisař Vladimír Špidla. Přes mnohé kolotání a pnutí na domácí politické scéně nepadlo u českého publika vystoupení eurokomisaře na půdu zcela nepřipravenou. Nedlouho před návštěvou eurokomisaře uvedla totiž česká kina dva výrazné filmy, které jako by danou návštěvu předjímaly. Oba se po svém staví proti formě diskriminace v současnosti (zejména na trhu práce) zřejmě nejrozšířenější, totiž proti diskriminaci na základě věku. Máme na mysli americký film Rocky Balboa a český film Vratné láhve. Oba přece pojednávají v podstatě o tomtéž: o čiperném seniorovi (tj. dříve narozeném) odmítajícím vzdát zápas o profesní uplatnění. U českých diváků na celé čáře boduje film tuzemský z tvůrčí dílny Zdeňka a Jana Svěrákových (kde, podotkněme kriticky, v jednom okamžiku zaznívá nepěkný, v podstatě diskriminační výraz „přesluhující důchodce"). Proti filmu z tvůrčí dílny Sylvestra Stallona se v Evropě poněkud spikly vnější okolnosti. Tentýž vyvolávač, který ve filmu před utkáním teatrálně vyvolává jméno hlavního hrdiny, ohlašoval před pár měsíci „v reálu" navlas stejným (tj. bombastickým) způsobem jméno německého boxera Axela

Schulze. Hojně medializovaný návrat německé boxerské legendy mezi čtyři provazy (po sedmileté absenci) skončil po pár minutách fiaskem. To však nic nemění na skutečnosti, že v nejtěžší hmotnostní kategorii starší borci (jako např. v poměrně nedávné minulosti George Foreman) proti mladším soupeřům v ringu obstát mohou. Právě ve vystižení a uchopení onoho aktuálního momentu, který do České republiky přijel začátkem dubna oživit a zdůraznit eurokomisař Vladimír Špidla, si Stallonův Rocky Balboa se Svěrákovici Tkalounem nezádá ani v nejmenším. Vrchol amerického filmu spatřuji v tvrdošíjně, neodbytně přimluvě za rovnost příležitostí bez ohledu na věk (když Rocky navzdory skeptickému postoji dotyčné komise usiluje o obnovu boxerské licence). Vrchol českého filmu vidím v sekvencích, během nichž prošedivělý, leč činorodostí překypující Zdeněk Svěrák coby kurýr na kole potkává v parku skupinku vrstevníků (hereckých kolegů) z většinové společnosti definitivně vyloučených. Tvůrcům obou děl se (přes mnohou schématictost, kterou jim recenzenti v jiných ohledech – snad právem – vyčítají) podařilo sdělit něco podstatného k tématu doby. Při pohledu na Zdeňka Svěráka v hlavní roli jsem já sám vícekrát pomyslel – snad mi tato

osobní poznámka bude tolerována – na jiného neustále aktivního Zdeňka, totiž na redaktora ET-KJ Zdeňka Škrabala, jemuž chci alespoň touto formou poděkovat za vzájemnou víceletou spolupráci. Zeptáme se: Nejsou příběhy o čiperných seniorech v rozporu se stvořitelskými řády? Motiv křesťanství ve zlidověle katolické formě, který je do obou filmů ústrojně zakomponován (u Stallona v kombinaci s evangelikální odnoží protestantismu, u Svěráků v protikladu k výstřelkům jeho-vistickým), napovídá, že v zásadě nejsou. V rozporu se stvořitelskými řády zato jistě byla situace brežněvovské GERONTOKRACIE (vlády kremelských starců), k níž dospěla společnost fungující na zásadě hromadění „zásluh" určitého typu. (Tato společnost se nakonec přestala vyvíjet, stagnovala.) Na štíru se stvořitelskými řády je i tzv. KLUKOKRACIE. Uvedený termín se u nás původně používal pro faktické ovládnutí vysokých škol studenty v akademických senátech; za premiérování hochů s čupřinou, který to dle vlastních slov „myslel upřímně", začal být používán v širších souvislostech. V současné době charakterizuje už spíše situaci v soukromém sektoru (někdy se navíc nepřesně používá jako označení pro diskriminaci žen). Právě na tragikomickém pádu premiéra Stanislava Grosse se dle mého názoru demonstrativně a veřejně naplnilo slovo proroka: „Ustává a umdlévá mládež, a mládenci těžce klesají." (Iz 40,30) Mládež nemůže neumdlévat, pokud začíná stále znovu takřkajíc od Adama, stále znovu „objevuje Ameriku". Kolik (namnoze zcela zbytečného) úsilí se jenom vynakládá tam, kde chybí vědomí historické návaznosti! Pozor, kampaň za rovné příležitosti pro všechny neznamená prosazování představy o tom, že dříve i později narození jsou ve všem naprosto stejní! Nikoli, nejsou stejní, navzájem se liší. Asi jako se liší Svěrák Zdeněk od Svěráka Jana (proto se mohou vzájemně doplňovat). Příležitost by měli dostávat, zdůrazněme s Vladimírem Špidlou, jak později narození, tak dříve narození. A my, kteří dříve narození jsme nebo v dohledné době budeme mezi dříve narozené patřit, nechme se zdravě nakazit stallonovskou, svěrákovskou či škrabalovskou formou neutuchající činorodosti!

František Schilla

Všichni jsme lidi

Dokončení ze str. 1

Mezi mnoha účastníky shromáždění jsme mohli zahlédnout i několik dalších „místních" senátorek a senátorů. Program moderovala Veronika Sedláčková, v úvodu přednesl židovské písně a modlitbu za milióny židovských obětí druhé světové války kantor Michal Foršt. Vystoupení řečníků prokládala písněmi ze svého posledního CD skupina Ester. Všechny zúčastněné hluboce oslovila vzpomínkou na roky strávené v koncentračních.tábo-rech v Terezíně. Osvětimi a Bergen Belzenu známá česká cembalistka, paní Zuzana Růžicková. Svoji řeč zakončila slovy: „Přežili jsme. Pomohla nám láska k mamince a láska k hudbě. Ale kolik jich nepřežilo. A proto ve jménu těch, co se nedožili, stojím před vámi a skládám svědectví." Výroční zprávu o antisemitismu v ČR za rok 2006 přednesl tajemník Federace židovských obcí dr. Tomáš Kraus. Vyplývalo z ní, že počet antisemitických projevů a literatury v uplynulém roce mírně poklesl, objevil se však nový nebezpečný fenomén, tzv. nový antisemitismus, využívající ke své aktivitě převážně internetové stránky. Tajemník Evropské koalice pro Izrael, Tomas Sandell, představil celoevropskou vzdělávací iniciativu Poučme se z historie. Podpory se tomuto projektu dostalo i od arabských křesťanů a umírněného islámského imáma z Irska. Předseda české pobočky ICEJ Mojmir Kallus připomenul cíle ICEJ spočívající v solidaritě s židovským národem či v práci ve prospěch smíření mezi Araby a Židy a poukázal mimo jiné na skutečnost, že křesťany a židy navzájem spojuje uctění obětí ŠOA. Na závěr shromáždění pozdravil J. E. Arie Arazi, velvyslanec Izraele v České republice, a podtrhl v současné době důležitost seznamování se s dějinami holocaustu.

red-L.M.

V březnu tohoto roku jsi oslavil své 85. narozeniny a tak bych tě chtěl ještě jednou vyzpovídat a dozvědět se něco o tom, jak žije profesor praktické teologie. Mnoho let jsi přednášel na ETF v Praze, kázal na sborech naší církve, hodně času jsi věnoval práci v Kostnické jednotě a Evangelickém týdeníku, působil jako člen komise SRC pro víru a řád a zastupoval český protestantismus na velkých ekumenických shromážděních po světě. Myslím, že by naše čtenáře zajímal tvůj vztah k literatuře (1), k oblasti umění, které výrazně ovlivňuje myšlení a práci kazatelů (2) a samozřejmě bys měl něco prozradit o životě na chalupě, kde trávíš prázdniny a užíváš si heřmaneckých lesů a rybníků (3).

1. Milý bratře redaktore, Tvoje otázka nemíří do středu mých zájmů, jež tvoří Písmo a církev. Měla-li by znamenat, že teolog v důchodu se rozloučí s teologií a věnuje se kultuře, pak to pro mě neplatí. Těžisko mých zájmů je v posledních deseti letech, co jsem v pětasedmdesátinách vsoupil do důchodu, v teologii; teolog prostě nemůže být v důchodu. Naopak poslední otázky víry nabývají s přibývajícimi lety a obtížemi stárí na naléhavosti. Někdy se dostávám do situace, kterou vyjadřuje žalmista v 77 Žalmu: „I přicházeli mi na paměť dnové předešli a léta dávná. Rozpomínal jsem se v noci na zpěvy své, v srdci mém přemýšlel jsem, a zpytoval to duch můj: Zdali na věky zažene Bůh? Nikdy-liž již více lásky neukáže? Zdali dokonce přestane milosrdenství jeho? A konec vezme slovo od pokolení až do pokolení?" Odpovědi se mi dostává ze Žalmu 85 v Strejcově přebásnění: „Ač co do naříkání mnohého? Co mluví Bůh, chci rozvažovati." Bůh mluví jeho slovo se děje. V životě není nic důležitějšího než toto dění. Slovo se děje v bohoslužebných shromážděních. Děje se v životě církve, na fakultě i ve světě. Navzdory všemu sekularismu se Boží slovo děje. Na tomto dění se účastníme s manželkou, když čteme z Písmákova deníku. Toto dění sle-

Teolog v důchodu

Rozhovor s Josefem Smolíkem

duji v práci svých kolegů na fakultě. Navzdory všem krizím a oklikám se prosazuje stále to, čemu věřím od svého mládí: hlubší pochopení Písma, Barthova a Daňkova teologie Slova nebyly odsunuty do pozadí, nýbrž právě naopak je jim věnována v bohoslovecké literární produkci fakulty významná pozornost. Dědictví Jednoty nezestárlo, ale mluví i do sociální teologie dnes. Slibné projevy ekumenismu v roce 1968 se prohlubují. Tehdy si vděčně vzpomínám na setkávání s bratry A. Mandlem, Bonaventurou Boušem, Josefem Zvěřinou a O. Mádrem, který se dožívá svých devadesátých narozenin. Dnes už jsme mnohem dál a vyhlížíme nadějně do ekumenické budoucnosti. Zjevy, které jsem zmínil, je možno doložit jmény a publikacemi. Avšak abych se vrátil k tvé otázce o literatuře. Nejvlastnější literaturou pro teologa je Písmo a jeho komentáře evangelických a katolických teologů. To je pro mě napínavější četba než detektivky. Ovšem ani beletrie nezůstávala a nezůstává stranou. Vedlo by mě daleko, kdybych měl vypočítávat, co mě v krásné literatuře oslovilo. Musel bych začít Homérem a Sofoklem, jež jsem musel číst v řeckém originále pro maturitu z řečtiny, a pokračovat přes Shakespeara až po Milana Kunderu. Postavy, které mě inspirovaly, jsem nacházel spíše v životě než v literatuře. Byly jimi můj první farář M. Krejčí, J.L. Hromádka, J.B. Souček.

Tážeš se také na severskou literaturu. To mě uvádí do utěšených vzpomínek, kdy jsem čítal svým dětem Děti z Bullerbynu od Astrid Lindgrenové a z Karafiátových Broučků, což mě uvádí zpátky do mého dětství, kdy mi čítali před spaním z Broučků rodiče.

2. I tvůj druhý dotaz míří do oblasti, které se pietistická zbožnost nejednou vyhýbá. Nevyhýbal jsem se jí programově, ale také jsem v ní dost intenzivně nežil. Soustředím se na otázku: Co dodává uměleckému dění, jak se s ním setkáváme v divadle, ve filmu, v televizi, hodnotu, která přechází ze staletí do staletí. Mozart je nám svou hudbou blízký, i když nás od něho dělí víc než dvě století, a stejně Shakespeare svými dramaty, i když je jeho dílo ještě časově vzdálenější. Mám za to, že hodnota uměleckého díla spočívá v postižení krásy a hloubky lidství. Zabýval jsem se touto otázkou v příspěvku k

sedmdesátinám R. Bohrena, kterého můžeme pokládat za průkopníka teologické estetiky v protestantismu. „Boží sestoupení do dějinné existence Izraele, které vrcholí ve vtělení, vzbuzuje již ve Starém zákoně nejvýstupňovanější výroky o kráse, které jsou ústředním předmětem staroákonní estetiky. Jak píše G. von Rad: Krása milujícího Boha, který se za nás zasazuje a na jehož milosrdenství my hříšníci čekáme, vede k chválám. Doxologie vděčných srdcí je vrcholným projevem křesťanovy víry. Není proto divu, že evropská hudba, jak se s tím setkáváme u Bacha, vznikala z těchto zdrojů.

Nedá mi to, abych však nepřipojil kritickou poznámku. V konfirmační příručce „Cesta života" píší o kultuře: „K lidskému životu patří nezadatelná účast na kulturních statcích (literatuře, hudbě, divadle, zpěvu a jiných). Vážíme si kulturních statků svého národa i jiných národů. Varujeme se toho, abychom byli jen pasivními konzumenty módních kulturních projevů. Snažíme se porozumět novým směrům v umění. Poslední smysl života však v kultuře nenacházíme."

Kultura se snadno dostává do zajetí komerce a uvádí nás do virtuální skutečnosti, do reality show, která však realitou pravé skutečnosti není. 3. Díky za tuto otázku, která mě přivádí tam, kde jsem „doma", nebo jak říká A. Jirásek, kde jsem „u nás", na Vysočinu, na hranici Čech a Moravy, blízko Dačic do sboru ve Velké Lhotě, kde prožíváme s celou rodinou prázdniny a dovolené. Zdědili jsme tam chalupu. Na témže pozemku je také chalupa nejstarší dcery, a tak se tu setkáváme s rodinami dcer a s devíti vnuky a s dvěma pravnuky a třemi pravnučkami. Toto je veliký a převzácný dar od Pána Boha.

Ráno si na cestě za zahradou zaběhám a se žalmistou si tiše zazpívám žalm 103 Dobrořeč duše má Hospodinu a s církví ve světě si připomínám vyznání víry v převodu J. Třanovského „Kristus umřel za nás, nad peklem zvítězil, třetího dne vstal zas a tak nás vykoupil z věčného vězení..." V této radostné víře vstupuji do nového dne a pracuji nad Písmem a teologickými otázkami. Vesnici Heřmanec obklopují lesy, v blízkosti jsou rybníky. Rád vzpomínám, jak jsme se setkali s Tebou u rybníka Chytrova. Při pohledu na lesy, oblohu naplňuje naše srdce radost a vděčnost a v duši nám zní melodie písně P. Gerhardta v přebásnění P. Pokorného „Krásná je modrá obloha". Do kostela chodíme do Lhoty, kde někdy já nebo moje dcera kážeme. Radostně si podáváme ruce s posluchači z vesnice a z okolních vesnic. Když se vracíme domů, zajdeme do květinářství rodiny Kopřivových a pak na hřbitov, kde jsou pochováni děd a babička z otcovy strany. Dostal jsem se ve svých vzpomínkách až na hřbitov ve Velké Lhotě. Vzpomínám vděčně na ty, kteří jsou tu pochováni, ale i na mnohé z těch, kteří jsou na hřbitově v Rokycanech, v Praze a na mnoho svých přátel, kteří mě předešli. Mé vzpomínání však na hřbitově nekončí. Rozpomínám se na toho, který za nás zemřel, byl pohřben a vstal z hrobu, a tak končím písní „Buď tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal".

Připravil:
Zdeněk Škrabal

Recenze

Křesťanský kancionál

**Vydala
Rada Církve bratrské,
Praha 2006**

Pokouším se zcelit několika slovy nedostatek, že se v našem týdeníku ještě neobjevila kvalifikovanější informace, že byl v minulém roce vydán nový církevní zpěvník – což je věc dost mimořádná a také záslužná. Sluší se to tedy oznámit širší církevní veřejnosti a připojit několik laických poznámek.

Zpěvník nese titul „**Křesťanský kancionál, třinácté revidované vydání**". Toto označení nám pomůže především k zjištění, pokolikáté vydává Svobodná reformovaná církev – Jednota česko-bratrská – Církev bratrská svůj zpěvník. Což by bylo asi příznačnější označení, protože pojmem kancionál rozumíme především zpěvníky pro užití liturgické, tedy pro společný zpěv při bohoslužebném shromáždění sboru. Tento kancionál je však svým složením spíše odpovídající těm sbírkám písní, které vycházely pod označením „Zpěvník pro chrám, školu a dům". Nicméně asi svým zaměřením vyhovuje současnému rázu shromáždění sborů Církve bratrské i dalším sejitím – ve skupinkách atd.

Kancionál obsahuje 537 notovaných písní, až na výjimky uvedených ve čtyřhlasé harmonizaci, všechny jsou opatřeny i akordovými značkami. Obsahové členění nevybočuje z tradičního rámce, kdy na začátku jsou písně chval, pak příslušné oddíly, vztahující se k jednotlivým osobám Trojice a jejich dílu. Následuje velký oddíl Bůh a člověk, církev, praktický život křesťana a písně ke zvláštním příležitostem. Je otázkou, zda textů dogmatictějších, vyučujících, odkazujících k Božím spasitelným skutkům není méně ve prospěch těch, které nabízejí subjektivní výpovědi. Kancionál obsahuje písně jak z osvědčeného církevního pokladu (písně bratrské a reformační, několik ženevských žalmů...), osvědčené písně probuzenecké; dále písně novější, které byly již v minulých desetiletích publikovány ve zpěvníčcích i jiných církví a získaly si – většinou oprávněně – ekumenickou oblibu.

Je zařazeno také několik kánonů. Recenzent lituje, že především u písní, které patří do společného písňového pokladu evangelických církví, nedošlo ke sblížení v textové části. Přesto je potřebí ocenit nejen dlouholetou činnost řady spolupracovníků na tomto díle, ale především odvalu jej vydat v době, kdy společný zpěv přece jen prochází dost překotným vývojem a množí se různé místní sbírky písniček, popěvků, často jen promítaných na stěnu modliteben.

Skutečnost, že na vydání z roku 2006 navazoval bezprostředně dotisk v lednu 2007, vypovídá o zájmu a poptávce, kterých se vydavatel nenadál...

Kancionál je provázen nejen abecedním seznamem písní, ale doplněn i rejstříkem skladatelů, autorů a překladatelů, dále biblickými odkazy k textům písní a rejstříkem pojmů a témat.

Zpěvníková komise pracovala pod vedením bratra Pavla Javornického, hudební stránku měl na starosti bratr Tomáš Najbrt, ilustrovala sestra Eva Hanušová, počítačová sazba a grafické zpracování pan Josef Kovářiček.

Kancionál působí i vzhledově velmi příjemně, sazba je vzdušná, šetrná i k unavenějším očím. Doufáme, že bude sloužit zdařile svému účelu a dočká se třeba i důkladnějšího hymnologického ocenění.

Bohumil Kejř

Píseň o radosti

Tou písní míním píseň 397 v našich zpěvnících ČCE a nalézající se asi ve všech zpěvnících církví u nás, které vzešly z reformace. Zahajovali jsme jí i končili své shromáždění MS KJ v Lysé n/L k 550. výročí vzniku Jednoty Českých bratří. V ní vyústilo naše vzpomínání i rozhovor.

O radosti zpívá a k ní vyzývá. K radosti nad čím? Rok jejího vzniku 1467, jak se ve zpěvníku uvádí, nám to prozrazuje. Je to rok setkání asi 60 bratří, představitelů před deseti roky vzniklé Jednoty, kteří se tu odhodlali k rozhodnému kroku – k odtržení od římského velekněze, papeže, od kněžství jím posvěcovaného a jediné posvěcujícího, volbou vlastních kněží.

Troufalý krok jim budou vyčítat a za něj trestat i ve víře jim blízcí podobojí. A přece to byl pro ně i osvobozující krok. Jako okovy na nohou i na rukou je poutala, duchovně zabíjela jejich závislost na kněžském svěcení pocházejícím od papeže z Říma. Získávali je pro vlastní kněžstvo ponižujícím doprošováním, za úplaty, podvodem a někdy i násilím. Ti, jimž se malodušně podřizovali, odpovídali posměchem, nařčením z kacířství a posléze i novým krveprolitím. Křížovou i občanskou válkou. Opovrhovaní pikarti, jak neprávem Jednotu nazývali, jim ukázali cestu. Posléze se na ni ve své většině pod vlivem reformačního výbuchu v sousedním Německu také vydali. I Luthera tu však Jednota o více než půl století předešla.

Právem se tedy tenkrát radovali a tou písní k radosti vyzývali, i když ta chvíle byla chvílí mnoha úzkostí. To rozhodnutí byl veliký Boží dar. Bez něho by u nás ani nikde jinde, kde k němu také došlo, nebylo reformace. Proto „radujme se vždy společně, vzdávající chválu vděčně" a bděle ten odkaz otcovské moudrosti a odvahy střezme!

Dalibor Molnár

Kostnické jiskry tiskly

před

50

lety

ÚZKÝ PROFIL

„Když už jdu do kostela, chci si zazpívat,“ pravil kdosi. Na tomto výroku jsou dvě věci. Především prozrazuje, že autor výroku příliš do kostela nechodí. I tím bychom se mohli zabývat. Ale všimněme si druhé věty, touze po zpívání. Každý z nás má totiž některé oblíbené písně a přál by si, aby byly zpívány právě, když přijde do shromáždění. Nejsou-li zpívány, je nespokojen. Zpravidla to bývá jen několik málo písní, které nám svými slovy a melodií vyhovují a pouze na ně se omezuje, jako kdyby jimi byl vyčerpán bohatý písňový poklad, snesený v našem chrámovém zpěvníku. Omezit se pouze na několik písní není správné. Máme toužit po poznání dalších a dalších písní a má být takřka naší chloubou, že jich známe mnoho a že se nespokojujeme jen úzkým výběrem. Chudý výběr písní může být znamením chudoby naší víry, která musí být tak bohatá, že i největší poklad písní je jí málo. Chtějme si proto říci, že se nespokojíme jen svými oblíbenými písněmi a že budeme žádat, abychom ve shromáždění zpívali a učili se písním méně známým a neznámým. A k tomu ještě budeme dbát o to, abychom zpívali písně hodnotné, tedy takové, které tryskají z biblického svědectví.

Jbj

Kostnické jiskry 1957, č. 7, str. 3

Bienále pro Diakonii aneb sestupme do zahrady

„...ať přijde do své zahrady můj milý a jí výtečné ovoce její.“

(Pís 4,16)

Nastalo jaro a mnozí z nás zabořili ruce do hlíny a jali se vzdělávat záhonky a skalky, nebo alespoň osévat truhlíčky na balkóně. Ale i ti, kdo žádnou vlastní zahradu nemají, obdivují krásu rozkvétajících květín a stromů.

V dějvicko-bubenečském sboru ČCE právě nyní mnoho rukou buduje trochu neobvyklou, teprve nedávno založenou zahradu. Desítky zahradníků obdělávají půdu, vybírají rostlinky, chystají podpurná hnojiva a doufají, že do hotové zahrady sestoupí hodně návštěvníků, kteří se nejen pokochají její krásou, ale snad si i některou rostlinku odnesou.

Tou lákavou zahradou se má stát Bienále pro Diakonii s volným tématem „Sestoupení do zahrady“. V této zahradě umění bude k vidění na sedmdesát „rostlinek“ – obrazů, kreseb, grafických listů, fotografií, plakátů i výrobků z textilu či keramiky. Dodají je zkušení a známí tvůrci, jako jsou Radovi, Šormovi, Šerýchové, ale i mladí a méně nápadní „pěstitelé“.

Půda pro „zahradu“ byla vyhlédnuta hned na dvou místech. Menší přehledka bude k vidění v atriu radnice městské části Praha 13 – Butovice (Sluneční náměstí, metro B Hůrka) ve dnech 14. – 18. května, v celé své kráse a pestrosti se pak zahrada rozprostře ve sborových prostorách v Dejvicích ve dnech 20. – 26. května (Dr. Zikmunda Wintra 15, metro A Hradčanská nebo Dejvická).

Bienále bude prodejní přehlídkou, takže vyhlédnutou „rostlinku“ bude skutečně možné získat a přesadit si ji k sobě domů. Koupí lze skutečně buď přímo v místě výstavy, nebo prostřednictvím internetové stránky www.bienaleprodiakonii.cz, anebo během dobročinné aukce vybraných děl, která proběhne 15. května, v návaznosti na koncert skupiny Hradišťan v Klubu Mlejn.

Volné téma Bienále, „Sestoupení do zahrady“, odkazuje k biblické knize Píseň písní. Tato milostná skladba, která tematizuje vztah muže a ženy,

ale symbolicky též vztah mezi člověkem a Bohem, je tradičním zdrojem inspirace pro literární i výtvarné umění. Motivy lásky nesené hlubokou vzájemností, solidaritou i ochotou k utrpení, ale i stále obnovovanou nadějí a smyslem pro krásu života, vyjadřují základní záměr Bienále.

Bienále poskytne příležitost prezentovat a konfrontovat méně známá a třeba i netradiční díla současných umělců různých generací, kteří se ve svém životě či díle inspirojí křesťanstvím. Návštěvníci budou moci porovnat, nakolik se současní umělci ve svém díle inspirojí tradičním biblickým a křesťanským tvaroslovím, jak zápasí o zachycení obtížně zobrazitelných, vyslovitelných či jen představitelných aspektů příběhu Boha s člověkem a celým Stvořením. Dalším záměrem Bienále je podpořit Středisko Diakonie ve Stodůlkách, které v příštím roce zahájí první etapu nákladné rekonstrukce a přístavby svých prostor. Dějvický sbor je patronem tohoto Střediska, jehož uživatelé ve sboru vystupují a prodávají své výrobky v adventní době i před Velikonocemi. Během Bienále budou promítány fotografie a video-dokument z činnosti Střediska a bude možné zakoupit i výrobky klientů ergoterapeutické dílny. To vše, spolu s prvním zastavením Bienále přímo ve Stodůlkách, by mělo přispět k tomu, aby se návštěvníci Bienále, mezi nimi v neposlední řadě političti reprezentanti a podnikatelé z Prahy 13, podrobně seznámili s činností i potřebami Střediska Diakonie ve Stodůlkách, které již dvánáct let pečuje o postižené děti a poskytuje podporu jejich rodinám. Veškeré příjmy z Bienále, z prodeje výtvarných děl, dobrovolného vstupného a eventuálních darů budou poskytnuty Středisku na první etapu jeho přestavby.

„Hnojivem“ připravované zahrady Bienále pro Diakonii je řada doprovodných programů. Kulturně-sociální událostí budou obě vernisáže. Ve Stodůlkách se uskuteční v pondělí 14. května od 18.30 h za účasti starosty Prahy 13 D. Vodráž-

ky, poslance a bývalého starosty této městské části Petra Bratského, ředitele Diakonie ČCE Pavla Vychopně a zaměstnanců i uživatelů Střediska Diakonie. Hudební doprovod zajistí skupina Nsango malam, která představí africké duchovní písně. V Dejvicích proběhne vernisáž v neděli 20. května od 19:00 hodin za účasti synodního seniora ČCE Joela Rumla; zahraje při ní soubor přírodních fléten Syrinx.

Během prvního týdne Bienále se uskuteční již zmíněný koncert skupiny Hradišťan (15. 5. od 19.30 h), na který naváže dobročinná aukce vybraných děl. V pátek 18. května bude Bienále prezentováno v rámci Dne a/ Noci dobrovolníků v kostele Martina ve zdi (tuto akci pořádá Servitus, ekumenická organizace pro dobrovolníky).

V Dejvicích bude Bienále doplněno řadou doprovodných programů. V pondělí 21. května od 19 h zde divadlo vHLAVĚDRÁT uvede hru Posvácení v Hudlicích. V úterý 22. května od 19 hodin bude prof. Milan Balabán přednášet o Písní písní, na niž odkazuje volné téma Bienále; hudební doprovod obstará dětský soubor zobcových fléten. Ve čtvrtek 24. května pak od 19.00 h vystoupí pěvecký soubor „Ensemble Guillaume“, barokní tóny doplní autorským čtením Dagmar Urbánková.

Jako doširoka otevřená brána do zahrady Bienále i do hájemství dějvicko-bubenečského evangelického sboru pak bude akce Půl z noci v Suterénu, která v pátek 25. května od 18.30 do 24.00 h nabídne v dějvické modlitebně pestré pásmo hudby, obrazů, autorského čtení a rozhovorů zakončené tichou půlnoční. Chcete-li se o Bienále pro Diakonii dozvědět více, zavítejte na jeho internetové stránky www.bienaleprodiakonii.cz. Anebo si udělejte čas a sestupte do této neobvyklé zahrady, abyste se potěšili její krásou a pojedli z jejího ovoce!

„Můj milý sestoupil do své zahrady k záhonům balzámovým, aby v zahradách pásal a trhal lilie.“ (Pís 6,2)

Hana Volná

Inzerce

PRONAJMU BYT 2+1 v Praze ženám. Tel.: 777 551 118

č. 14

JSEM ABSOLVENTKA KATOLICKÉ UNIVERZITY, kombinace Slovenský jazyk-Náboženská výchova pro základní a střední školy. Dva roky praxe-SOU strojírenské, Kysucké Nové Město, Sdružená střední škola-Banová. Hledám práci i jako vychovatelka na základní a střední škole a v jiném výchovném zařízení i jako pedagog v centru volného času a v jiné pedagogické a sociální činnosti s dětmi a mládeží, případně i v jiných formách služeb církve, kde mohou být užitečná.

Možná i díky Vám najdu své povolání v životě a v církvi. Děkuji za odpovědi. Telefon-00421415983621, 00421902810311, jozefrug@stonline.sk

č. 20

KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ ZLÍN hledá plnočasového pracovníka pro práci mezi studenty Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně. Hlavní náplní práce bude vedení studentského křesťanského klubu, koordinace přednáškové činnosti a pastorage vysokoškolských studentů. Nabízíme zajímavou a dobře odměňovanou práci, byt zajištěn. Motivační dopis a strukturovaný životopis zašlete na e-mail: info@kszlin.cz

č. 19

Pozvánky

EKOLOGICKÁ SEKCE ČESKÉ KŘESŤANSKÉ AKADEMIE zve na úterý 15. května 2007 od 17.30 h do přízemí pražského kláštera Emauzy (Praha 2, Vyšehradská 49) na besedu s ing. Ivanem Dejmalem na téma "Prostor, vlastnictví a svoboda".

(jNe)

* * *

EVANGELICKÁ TEOLOGICKÁ FAKULTA UK zve na konvokační přednášku, kterou při příležitosti svého životního jubilea pronese v úterý 15. května 2007 v 11 h ve velké posluchárně UK-ETF, Černá 9, Praha 1 prof. ThDr. ing. Jakub S. Trojan na téma „Radost z teologie (útěcha je málo...)“.

Hudební vystoupení: Pavel Trojan ml. a Anna Trojanová.

Doc. ThDr. Martin Prudký, děkan

* * *

Srdečně zveme na bohoslužby se zpívanou českobratrskou liturgií v kostele u Martina ve zdi v neděli 6. května v 19.30 h.

Irena Škeříková a Peter Morée

CHOTĚBOŘ 2007

Na letní prázdniny je ve středisku v Chotěboři opět připraven program pro rekreaci rodin s dětmi a rekreaci jednotlivců. Jsou zváni všichni, kdo chtějí prožít v evangelickém společenství část své dovolené, i při společných pobožnostech. V tomto roce máme k dispozici pět běhů po 7 dnech a jeden běh třináctidenní a jeden běh jednáctidenní v době od 30.6. do 29.8. Písemné přihlášky potvrzené sborem, zasílejte nejpozději do poloviny května na adresu: Ing. Petr Černý, Na Moráni 8, 128 00 Praha 2 (neposílejte doporučeně!!!) Přihlášky přes internet na stránce <http://es-chotebor.evangnet.cz> v sekci on-line (platí pro zájemce, kteří byli v posledních dvou letech ve středisku na rekreaci). Případné dotazy můžete zaslat na e-mail: es-chotebor@evangnet.cz

VYSOKÉ TATRY

- UBYTOVÁNÍ V SOUKROMÍ.

Telefon: +421/52/7754 855, +421/905/346 354.

E-mail: valekmil@seznam.cz

č. 15

Bohoslužby

6. 5. 2007

ČESKOBATRSKÁ CÍRKEV EVANGELICKÁ Braník, Modřanská 118: 9.30 (1. n. rodinná, 3. n. VP) L. Rejchrt - **Dejvice**, Z. Wintra 15: 9.30 Hudec - **Horní Počernice**, Třebešovská 2101: 9 - **Jarov**, U kněžské louky 9: 9.30 Plzákova - **Kliment**, Klimentská 1: 9.30 Halamová - **Ko-byliš**, U školské zahrady 1: 9.30 Erdinger nebo M. Rejchrt (každou 1. neděli v měsíci ekumenické česko-korejské bohoslužby + VP; 2. až 5. ne 11.30 korejské bohoslužby, kaz. Lee) - **Libeň**, U pošty 6: 9.30 Mazur - **Martin ve zdi**: 19.30 - **Modřany**, Písková 6: 9.30 Šorm - **Nusle**, Žateckých 11: 9.30 Škeříková - **Radotín**, Na betonce: 9.30 - **Salvátor**, Salvátorská 1: 9.30 - **Smíchov**, Na Doubkové 8: 9.30 Mareš VP - **Spořilov**, Donovalská 1862: 9.30 Bísek - **Strašnice**, Kralická 4: 9 Klinecký - **Střešovice**, n. Před bateriemi 22: 9.30 Pavel Pokorný - **Uhřetěves**, Husovo n. 378: 9 - **Vinohrady**, Korunní 60: 9.30 M. T. Zikmund - **Vršovice**, Tulska 1: 9.30 Ort - **Žižkov I**, Prokopova 4: 9.30 Lange - **Žižkov II**, Čajkovského 10: 9.30 Strádal

EVANGELICKÁ CÍRKEV A.V. v ČR Nové Město, V Jirchářích: 9.30 Tillinger - 11.00 v anglickém jazyku: Krikava; večerní bohoslužby: středa 18.00

SLEZSKÁ EVANGELICKÁ CÍRKEV A.V. Nové Město, U sv. Michala, V Jirchářích 15.00 (každou druhou neděli v měsíci bohoslužba v polském jazyce): Koszuszniak BRATRSKÁ JEDNOTA BAPTISTŮ Vinohrady, Vinohradská 68: 10 Šolc ml., 18 bohoslužby v ruštině - **Pankrác**, Na Topolce 14: 10 J. Gondáš OCHRANOVSKÝ SBOR (dříve JB) Michle, kaple Domova Sue Ryder, bývalý michelský mlýn, Michelská 1: 9.30

CÍRKEV BRATRSKÁ Nové Město, Soukenická 15: 10 P. Grulich - **Žižkov**, Koněvova 24: 9.45 Kaleta - **Vinohrady**, Rímská 43: 9.30 Mošner - **Smíchov**, Vrázova 4: 9.30 B. Matulík - **Mezinárodní sbor**, Peroutkova 57: 10.30 John Waldrop - **Horní Počernice**, Ve Žlábku 168: 9 a 19 Kloubek - **Dejvice**, Hotel Krystal, J. Matřihlo 2: 10 Heczo - **Praha 4 - Jižní Město**, Dubnová 806: 17 Filip - **Praha 4 - Šeberov**, V Ladech 10.00 D. Javornický - **Praha 9 - Černý Most**, Stoliňská 2417/41b, - 17.30 hod. T. Grulich - **Zbraslav**, Praha 5, Zák. škola Nad Parkem: 9.30 Hart - **Praha 13 - Stodůlky**, Gymnázium J. Heyrovského, Mezi Školami 29: 10.00 M. Šrámek EVANGELICKÁ CÍRKEV METODISTICKÁ Nové Město, Ječná 19: 9.30 Procházková, VP-**Vršovice**, 28. pluku 15: 9.30 a 18 VP Botoš - **Strašnice**, Vilová 26: 10 Kuchyňka - **Horní Počernice**, Křovinovo n. 12: 9.30 P. Hradský CÍRKEV ADVENTISTŮ S.D. (sobota) Vinohrady, Londýnská 30: 9 a 14 Cepl - **Dejvice**, Zikmunda Wintra 15: 9.30 Čík - **Smíchov**, Peroutkova 57: 9 a 14 Žalud - **Spořilov**, Žilinská 4: 9 a 14 Cepl - **Strašnice**, Vilová 26: 9 a 14 Hrdinka - **Krč**, kaple v Thomayerově nemocnici: 9 a 17 Beneš

APOŠTOLSKÁ CÍRKEV Praha 10 - **Vršovice**, budova ECM, 28. pluku 15: 14.30 STAROKATOLICKÁ CÍRKEV Rotunda sv. Kříže, ul. Karoliny Světlé: út 18 (s kytarou pro mládež), ne 17 (Hejbal, Růžicka, Husák) - **Kaple sv. Máří z Magdaly**, u Čechova mostu: ne 10 (Holeton, Růžicka) - **Kaple sv. Rodiny** (pod Nuselskými schody): čt 18 (Tvrdek) PRAVOSLAVNÁ CÍRKEV Katedrální chrám sv. Cyrila a Metoděje v Praze 2, Resslova 9: so 17, ne 9 - Šuvarský - **Chrám Zesnutí Přesvaté Bohorodice**, Praha 3, Olšanské hřbitovy: ne 10 igumen Silvestr - **Modlitebna sv. Nikolaje**, Praha 6, Rooseveltova 29: ne 10 - Koudela - **Chrám Zvěstování Přesvaté Bohorodice**, Praha 2, Na Slupi: ne 10 - Dandar, Stojka SHROMÁŽDĚNÍ ARMÁDY SPÁSY Praha 5 - **Smíchov**, Lidická 18: 10.15 - **Praha 3**, Biskupcova 36: 10.00 BOHOSLUŽBY V ANGLIČTINĚ - **Praha 5 - Smíchov**, Peroutkova 57: 10.30 (mezinár. sbor) - **Kliment**, Klimentská 1: 11 VP (anglikánské) - **Vinohrady**, Vinohradská 68: 11 (bapt.) - BOHOSLUŽBY V NĚMČINĚ Praha 1, **Martin** ve zdi: 10.30

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY Vydává Kostnická jednota Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz Řídí redakční rada. Redaktor: Ladislav Mečkovský Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevýžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává. Celoroční předplatné 440 Kč, jednotlivé číslo 10 Kč. Č.ú.: 1932069379/0800 Tiskne Grafotechna Distribuci provádí společnost *Mediaservis s.r.o., Zákaznické centrum, Moravské nám. 12D, 659 51 Brno. Příjem objednávek tel.: 541 233 232, fax: 541 616 160, e-mail: zakaznickecentrum@mediaservis.cz, příjem reklamaci: 800 800 890. *A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851 Registrační číslo MK ČR: E 365

Lidský tvůrce ve službě Stvořiteli

Je to právě půlstoletí, co královéhradecká profesorka hudby M. Jakoubková nacvičila se spojenými pěveckými sbory Církve československé husitské a Českobratrské církve evangelické Haydnovo oratorium „Stvoření světa“. Jednu z hlavních úloh zpíval do té doby téměř neznámý mladý technik Vilém Příbyl, člen CČSH. Královéhradečtí navštívili s nastudovaným dílem řadu chrámů obou církví.

Autor oratoria Rakušan Joseph Haydn patří spolu s Mozartem a Beethovenem k věhlasné trojici hudebních klasiků. Zatímco si Ioni milovníci hudby připomínali 250. výročí Mozartova narození, od Haydnova příchodu na svět 31. března 1732 uplynulo 275 let. Chlapec začínal jako zpěvák ve vídeňském dómu sv. Štěpána, později se živil ve vídeňských kostelech jako varhaník. Časem se dostal do služeb hraběte Morzina jako kapelník na jeho sídlech (mimo jiné i v Dolní Lukavici na Plzeňsku). Od r. 1761 nosil téměř třicet let důstojnickou uniformu coby dvorní kapelník jednoho z největších uherských

magnátů Esterházyho. Z podnětu londýnského manažera (impresária) Salomona podvkrát pobýval a koncertoval nějakou dobu v Londýně (kde už dříve trvale úspěšně působil „londýnský Bach“ Johann Christian Bach). Po manželčině smrti se již jako osmašedesátiletý usadil v Gumpendorfu na vídeňské periferii. Zde pokračoval s neutuchající invencí ve skladatelské tvorbě, která mu spolu s dřívějšími turné vynesla světovou pověst. Jeho tvůrčí práce byla opravdu úctyhodná. Kromě zmíněného „Stvoření světa“ zkomponoval oratorium „Roční doby“, dále pak mše a Stabat mater, víc než stovku symfonií, desítky trií a kvartetů, klavírní sonáty, instrumentální koncerty i komické opery, což svědčí o tom, že zdaleka nebyl škarohlíd. Je třeba se alespoň zmínit o jeho o pět let mladším bratru Michaelovi, který působil (jako dočasně i Mozart) u salcburského arcibiskupa a rovněž byl znám jako skladatel mší, rekviem, Te Deum a duchovní hudby pro varhany.

Smrt Josepha Haydna 31. května

Daniel Henych